

MEDYA VE SİYASET

Değerli Türkiz okuyucuları,
Dergimizin bu sayısının dosya konusunu “Medya ve Siyaset” olarak ele aldık. Böylece bu ülkenin akademik ve entelektüel birikiminin medya ve siyasetteki değerlendirmelerini bir araya getirdik.

Medya ve Siyaset biri olmazsa diğèrinin de olamayacağı kadar çok önemli iki kurumdur: Bu iki kurum, birbirlerini besledikleri kadar yok etmeye çalışırlarken de seçmen ya da okuyucu kitlesi bakımından çok tehlikeli ilişkiler içinde olabilirler. Yani bir bakıma medya ile siyaset arasında bağdaşıklık da karşıtlık da doğru bilgi edinme hakkını –doğru oy kullanma da denilebilir– ortadan kaldıracak derecede tehlike hatta tehdit oluşturabilir.

Çağımızda medya ve siyaset, barışırken de savaşırken de paradoksal olarak insan ve toplum haklarına aykırı bir işlev içerisinde olabilirler. Medyanın dürüst ve doğru haber iletme yani hakkaniyetli olma niyetinden daha çok kapital ilişkiler sebebiyle siyasi tutum alabilmesi, onun uzlaşmasının da en uç noktalara kadar götürebileceği bir savaşın içinde ahlaki manifestolar sunmasının da olumlanacak bir değeri yoktur.

Dergimizin “Medya ve Siyaset” sayısı, farklı alanlardan, değişik bakış açlarına sahip olan değerli akademisyen ve entelektüellerin birikimini, bu başlıklar esasındaki yorum ve değerlendirmelerini okuma fırsatı sağlıyor:

Turgut Şahin, toplumların kurumsal iradesi üzerinde hâkimiyet kurma amacıyla olan küresel hegemonyanın yönetmek istediği coğrafyalarda iktidar ve medyadan nasıl yararlandığı üzerinde duruyor.

Turgay Uzun ve M. Reha Bilir, ideolojik farklılıkların azal(tıl)ması ve rasyonel tercih anlayışının güç kazanması sonucunda seçmene ulaşmada etkin ve değerli bir yol hâline gelen siyasal iletişim ve propagandada kullanılan yöntemler ve uygulamalar üzerinde duruyor.

Nadim Macit, iletişim teknolojisindeki yeni gelişmelerin medyanın yeniden tanımlanmasını yeni bir bakış açısıyla değerlendiriyor, medya siyasetinin yeni tarzı hakkında bilgiler veriyor.

Nurettin Güz, ulusal ve uluslararası alanda muhataplarına hayatın hemen her alanında haberler veren, onları eğiten, eğlendiren, yönlendiren, toplumda kamuoyu oluşturan kurumlar hâline gelen medyayı, bu yönleriyle değerlendiriyor.

Hilmi Demir, küresel bir köye dönüşen dünyada insanın sefalet ve tüketim tarafından nasıl kuşatıldığını, medya-siyaset ve medya-ruhbanlar ilişkisi çerçevesinde toplumlara nasıl yön verildiğini gözler önüne seriyor.

Veysi Kayıran, medyanın Osmanlıdan kalma toplumu ve aydınları bilgilendirmekten ziyade yönlendirme geleneğini üzerinde durarak, günümüze

uzanan süreçte hem dünyada hem de Türkiye’de medya-siyaset birlikteliğine ve bunun toplum üzerindeki tesirlerine dikkatleri çekiyor.

Celaleddin Çelik, neredeyse günlük hayatı belirleme ve yönlendirme gücüne ulaşan, siyaset, sermaye ve ideolojinin aktarılmasında, hatta bunların yeniden üretilmesinde etkin unsur hâline gelen medyanın, siyasetle ilişkisinin sosyolojik çözümlemesini yapıyor.

Fatma Ülkü Yıldız, çocuğun toplumsallaşmasındaki temel unsur olan ailenin yerini medyanın alması ve çocuğun toplumsallaştırılmasında medyanın rolünü; İnternet, oyunlar ve sosyal medyanın çocuk paradigması üzerindeki tesirini ele alıyor.

Ali Yakıcı, 20. yüzyılın son çeyreğinin öncesine bakıldığında toplumda iletişim görevini yürütenlerin genellikle dili kullanan, sanatını dille icra eden bu genetik şifre taşıyıcıları ve dönemlerinin en önemli iletişim unsurlarının ozanlar/âşıklar olduğunu vurguluyor.

Ceyhun Bozkurt, medyanın Türkiye’deki evrimini değerlendirerek 3 Kasım 2002 öncesindeki medya-siyaset ilişkisine dikkat çekiyor.

Leyla Budak, hâkim güçlerin plan ve programları çerçevesinde 1990’dan sonra parçalanmış Yugoslavya’dan geriye kalanlar bağımsız devletlerden Makedonya’da medyanın yapılandırılmasını ve medya kanalıyla yapılanları gözler önüne seriyor.